SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SAND OPLYSNING ER KUNDSKAB OM TINGENE SOM DE ER

NUMMER 9	1. MAJ 1921	70. AARGANG

ANDREW JENSON.

Kirkens assisterende Historiker, Ældste Andrew Jenson, er en kendt Personlighed indenfor Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; han har særlig gjort sig bekendt paa det litteræere og historiske Omraade, hvor han som Oversætter af flere af Kirkens Bøger har virket til stor Gavn for Herrens Sag og Evangeliets Udbredelse.

Han er født i Tørslev, Danmark, den 11. December 1850 og blev døbt 2. Februar 1859. I 1866 rejste han med sine Forældre og en yngre Broder til Amerika, og i 16 Aar havde han sit Hjem i Pleasant Grove, Utah.

Andrew Jenson havde mange boglige Interesser og syslede i sin Fritid med sin aandelige Uddannelse, og dette skulde senere blive ham til overordentlig Nytte. Efter at være blevet ordineret til Halvfjerds, sendtes han 1873 paa Mission til Danmark, hvor han i over to Aar blev anvendt som rejsende Ældste i Aalborg Konference. I 1876 begyndte han paa Oversættelsen til dansk af Profeten Joseph Smiths Levnedsbeskri-

velse, og fra 1879—81 udførte han sin anden Mission i sit Fødeland. I disse sidstnævnte Aar arbejdede han først og fremmest som Oversætter og Medarbejder ved »Skandinaviens Stjerne«, og under Ledelse af Missionspræsident Wilhelmsen udgav han tillige Maanedsbladet »Ungdommens Raadgiver«, som udkom i otte Aar. Ligeledes udarbejdede han et Udvalg af Bibelcitater; disse blev i Løbet af ganske kort Tid trykt og solgt i et Antal af 16.000 Eksemplarer; han foretog sammen med Præs. Wilhelmsen en Revision af Mormons Bog og næsten alle de mindre Skrifter, der var udgivet i den skandinaviske Mission.

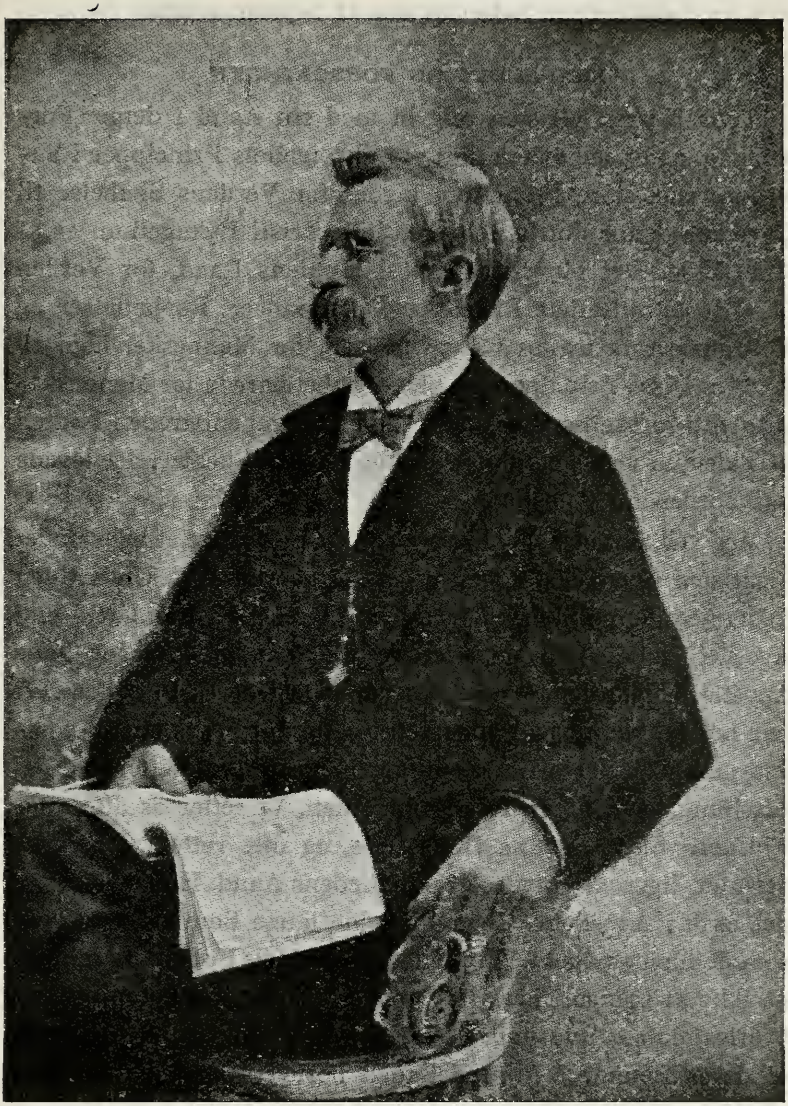
Efter sin Hjemkomst flyttede Broder Jenson til Salt Lake City, hvor han nu har sit Hjem. Derfra udgav han Maanedsbladet »Morgenstjernen«, der senere fik Navnet »Historical Record«. I 1891 blev han indsat som assisterende Historiker for Kirken, og i denne Egenskab har han foretaget mange og lange Rejser, indsamlende historisk Materiale. I 1897 kunde han saaledes berette, at han havde besøgt alle Kirkens Missioner og Konferencer i hele Verden.

Under denne særlige Mission besøgte han Britisk Columbia, Hawaii, Ny Zeeland, Selskabsøerne, Australien, Ceylon, Ægypten, Syrien, Palæstina, Italien, Frankrig, England, Danmark o. s. v. Broder Jenson har skrevet talrige Artikler og oplysende Værker.

Fra den 15. Februar 1909 til den 15. Maj 1912 præsiderede han over den skandinaviske Mission.

Andrew Jenson har tillige i det borgerlige Liv virket som Byraadsmedlem og Fredsdommer og kan alt i alt med Rette siges at være en værdig og dygtig Repræsentant for Jesu Kristi Kirkes danskfødte Medlemmer.

»Kundskab til Herrens Bud er Livets Lærdom, og de, som gør, hvad ham behager, nyder af Udødelighedens Træ.« Sirach.

ANDREW JENSON.

TALE AF ÆLDSTE ORSON PRATT.

Holdt i Salt Lake City den 11. September 1859.

FRAFALDET OG FORSONINGEN.

Hvis Herren vil staa mig bi med sin Aand i denne Formiddag, agter jeg at tale lidt om Evangeliets Principper i Saliggørelsens store Plan, som lagdes før Verdens Skabelse til Gavn for denne Jords Beboere. Jesu Kristi Evangelium er af stor Ælde. Det blev beskikket i Himlens Raad, før Verden blev til, og alle dets Principper, Ordinancer, Forjættelser og Velsignelser fastsattes i Begyndelsen, før Mennesket kom til Jorden. Disse Principper er blevet aabenbarede for Menneskeslægten i forskellige Tidsaldre, ikke blot aabenbarede i Midten af Tiden, af Jesus og hans Apostle, men til Slægter, der levede paa Jorden før Apostlene.

Jeg véd, det er Sædvane i vore Dage at vælge et eller andet Skriftsted som Tekst og siden gøre Bemærkninger. Undertiden følger jeg denne Skik, undertiden ikke. Jeg vil imidlertid blot sige, at vi ikke har nogen Beretning om, at Jesus og hans Apostle brugte denne Fremgangsmaade i deres Prædiken. Vi har heller ikke nogen Underretning om, at Jesus eller Apostlene aabnede deres Forsamlinger med Sang, derefter Bøn og saa Sang igen, og da først kom Talen. Vi retter os ofte efter Nutidens Skik i denne Henseende, og ofte retter vi os ikke derefter, ligesom vi ledes af Sandhedens Aand. Heller ikke var det Skik i Apostlenes Dage at holde lange Bønner, men dersom de havde noget af Vigtighed at meddele Folket, da plejede de ikke at optage Tiden paa andre Maader end netop med at overbringe det Budskab, de havde. Af denne Grund finder vi, at deres Bønner i Almindelighed bestod af meget faa Sætninger.

Jeg skal i Dag vælge en Tekst af Bibelen, nemlig Johannes 3. Kap., 5. Vers: »Jesus svarede: Sandelig, sandelig siger jeg Dig, uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.«

Der indeholdes meget i dette Skriftsted, som den store Mængde af Menneskene ikke tilfulde fatter eller forstaar. For at kunne forstaa det, kræves der, at vi kender det faldne Menneskes sande Tilstand; da vil vi kunne indse Nodvendigheden af en ny Fodsel, ellers vilde vi maaske ikke indse Nodvendigheden deraf. Der berettes i Skriften, at vore første Forældre, medens de var i Edens Have, overtraadte en vis Lov og Befaling, given af den Almægtige, ved at æde af den forbudne Frugt, og denne Overtrædelse bragte dem under Fordommelse, hvorved de hjemfaldt til en vis Straf, der bestod i Doden for deres Legemer af Kod og Ben. »Du er Stov og skal blive til Stov igen,« lod Dommen, udtalt over Adam. Hidindtil havde Adam været et rent, uskyldigt Væsen; han var ikke besmittet med Synd og var aldeles blottet for Kundskab om Godt og Ondt. Han var et Væsen, hvis Organisme var beregnet paa evig Tilværelse. Doden havde ingen Magt over hans Tabernakel. Blodet, som flyder i Menneskenes dodelige Tabernakler, fandtes ikke i hans udødelige Legeme; men hans Aarer indeholdt et Fluidum af langt renere Natur end Blodet; de var, med andre Ord, fyldt med Livets Aand, der havde til Hensigt at bevare dem i Uforkrænkelighed. Skont de nod forskellig Slags Frugt i Haven, var der dog ingen Frugt dersteds, uden netop een, kaldet den forbudne Frugt, som i mindste Maade kunde bevirke Tilintetgorelsen af Udodeligheden, der boede i dem. De var organiserede, baade legemlige og aandelige, saaledes at de kunde leve i Millioner Tidsaldre. Ved Overtrædelsen af den simple Lov, der blev givet dem, faldt de fra Udodelighed til Dodelighed, det er, deres Legemer blev underkastet Sygdom; Spiren til Død blev plantet i deres Indre, og paa den Dag, Adam aad af den forbudne Frugt, efter Herrens Tidsregning, vendte han tilbage til sin Moder, Stovet.

Det er sandsynligt, at der var dodelige Egenskaber eller giftige Stoffer i den Frugt, han spiste, der var bestemt til at overfore Spiren til Forkrænkelighed i hans Organisme og forandre den saaledes, at forskellige Naturkræfter kunde have

Magt over den, saa den med Tiden kunde dø og opløses til Stov.

Var dette den eneste Straf, vor Fader Adam hjemfaldt til? Nej, dette var kun en Del af Straffen. I Adams og Evas Tabernakler boede et aandeligt Væsen, der var dannet af finere Materier end Kød og Ben — Materier, som var aandelige, uforkrænkelige og evige. Nutidens Immaterialister vilde maaske gore Indvendinger herimod; men vi tror ikke paa en immateriel Substans.

De Aander, som boede i vore forste Forældres Tabernakler, havde Evne til at tænke, føle, forstaa, se, handle og domme, og havde en Vilje; med andre Ord, de var en Del af den store Livssubstans eller Aand, der opfylder det uendelige Rum, og som er i alle Ting og om alle Ting. Over Menneskets Aand udtales ogsaa en Dom, paa Grund af dens Ulydighed, da den gav efter for Fristelsen; thi ved at handle efter dennes Forestillinger, blev han dens Tjener.

Dersom vi bliver et Væsen undergivet, befinder vi os under hans Magt og Herredomme, han leder os og udover Myndighed over os enten til det Gode eller Onde. Adam og Eva havde bragt dem selv i en saadan Tilstand, at Fristeren havde fuldkommen Magt over deres Aander: de blev faldne Engles Tjenere, underkastede deres Bydende.

Lad os nu undersoge, hvorledes Faldet indvirkede paa deres Efterkommere. Vi arvede ikke Adams Overtrædelse, men Følgerne deraf. Der er Forskel paa at arve den forste Synd og at føle Folgerne deraf. Vi siger ikke om Born, der har arvet Svagheder efter deres Forældre paa Grund af Drukkenskab, Fraadseri, Udsvævelser og Laster af hvilken som helst Slags, at det er Virkninger af Bornenes personlige Synder. Dette er ikke Tilfældet; de arver kun Følgerne af Forældrenes Synder. Saaledes er det med alle Adams Born. Folgerne af Adams og Evas Overtrædelser er gaaet over paa os; deraf kommer det, at alle Adams Sonner og Dotre er blevet dodelige. Spiren til Oplosning er nedlagt i vore Tabernakler, fordi

vore forste Forældre syndede, og dog er vi ikke skyldige i deres Brøde.

Adam og Eva blev endvidere i Aanden det Væsen undergivet, som fristede dem. Børnene, der avledes af dem, blev faldne Tabernakler, ligeledes det samme Væsen undergivet, forudsat at der ingen Forsoning var sket. Herfra skriver sig Faldets fordærvelige Følger, fraset, at en Førsoning skulde gøres.

Lad os dernæst undersøge Straffens Varighed. Skulde Straffen ophøre efter en vis Tids Forlob? Jeg ønsker, I skal betragte dette Punkt uden mindste Hensyn til Forsoningen. Hvis der ingen Forsoning havde fundet Sted, vilde vore første Forældres Legemer, saavel som alle deres Borns, være gaaet tilbage til deres Moder, Jorden, for aldrig mere at oprejses. Vilde ikke det have været en evig Dod for Kød og Ben? Hvis ingen Forsoning var sket, kunde der ingen Opstandelse være. Hvorledes kunde Mennesket, som et faldent og fordærvet Væsen, forsone for sine egne Synder? Han kunde ikke gøre det. Hvordan kunde han frigøre sig fra Satans Magt, hvem han selv havde underkastet sig? Han kunde ikke. Satan havde Krav paa ham, og Mennesket havde ikke i mindste Maade nogen Magt til at losrive sig fra hans Aag.

Dette er, hvad vi kalder det faldne Menneske, og dette er, hvad vi kalder aandelig Død, ikke en Opløsning af de aandelige Elementer, men Aandens Underkastelse under Satans Herredømme i lige saa lang en Tid, som Kødet var underkastet Døden, nemlig evigt.

Lad os nu et Øjeblik betragte den store Plan, som Gud lagde til Menneskenes Genløsning, før Adam sattes i Edens Have. Gud saa i sin Forudvidenhed, at Mennesket vilde falde fra sin første ophøjede Stilling ved at afvige fra hans Befalinger, at han vilde paaføre sig evig Dod baade for Legeme og Aand. Nu var det belejlige Øjeblik kommet for Barmhjertigheden at gribe ind.

Retfærdigheden havde overgivet dem til evig Død og Elen-

dighed, men Barmhjertigheden kunde ikke gøre sig gældende uden paa visse Betingelser, med mindre Retfærdighedens Fordringer derved blev krænkede. Og hvilke kunde vel disse Betingelser være? Vilde Gud antage et fordærvet, syndigt, nedværdiget og faldent Væsen som Sonoffer for dets egne Synder? Nej, det vilde ikke fyldestgore Retfærdighedens Fordringer. Gud kunde ikke paa nogen som helst Maade lade Barmhjertigheden træde i Kraft uden derved, at et syndefrit Væsen led paa det syndige Menneskes Vegne. Da Synden var begaaet mod et fuldkomment Væsen, da den bestod i Overtrædelse af en Lov, der var udstedt af et fuldkomment Væsen, maatte Forsoningen tilvejebringes af et fuldkomment Væsen. Derfor sendte Gud sin Eenbaarne i Midten af Tiden, som paatog sig det faldne Menneskes Lignelse, det er, han iforte sig et Legeme af Kød og Ben, uagtet han ikke var skyldig i den oprindelige Synd. Dette gjorde han ganske frivillig paa sin Side.

Til Belærelse for de Hellige skal jeg henvise til et Sted i den inspirerede Oversættelse af Abrahams Bog, hvor vi læser, at i Raadsforsamlingerne i Evigheden, for Verden blev til, lagde Gud den store Frelsningsplan. Da han kom til den Del af samme, der omhandlede Menneskets fremtidige Genløsning, der maatte tilvejebringes ved et Offer, spurgte han: »Hvem skal jeg sende?« Han vilde ikke, om jeg saa maa udtrykke mig, sige til nogen i Raadet: Du er Manden, Du skal gaa ned og gore denne Forsoning; han syntes ikke om at udøve denne Slags Myndighed over noget uskyldigt Væsen, men han saa sig omkring i Forsamlingen, som om han onskede, een vilde stille sig frivillig. Og een lig Menneskets Søn svarede: »Her er jeg, send mig.« Her var altsaa et Tilbud af Guds Søn, den Forstefodte. »Jeg vil gaa ned og forlose Menneskeslægten paa de Betingelser, Du har fastsat.«

Men hvorledes kunde han genløse Menneskene? Han kunde ikke gøre det paa anden Maade end ved at lide for dem paa deres Vegne. Dødsstraffen var vedtaget for Menneskets Overtrædelse. Hans Fader kunde f. Eks. have talt med ham i fol-

gende Udtryk: »Dersom Du, et rent, syndefrit Væsen, min eenbaarne Søn, er villig til at gaa ned og paatage Dig det samme Legeme, som Menneskenes faldne Børn have, et faldent Legeme af Kød og Ben, der er underkastet Smerte, Svaghed, Sygdom, Fristelse og tilsidst Doden, og hengive Dig selv som et Sonoffer, endskont det ikke kræves af Dig, thi Du har ikke begaaet nogen Synd, hvorfor jeg skulde lade Døden komme over Dig; dog, hvis Du gør dette frivilligt og holder mine Befalinger i alle Ting og ikke synder mod mig, saa vil jeg antage det Offer, Du bringer paa Dine yngre Soskendes Vegne, og jeg vil have Barmhjertighed med dem; i modsat Fald kan ingen Barmhjertighed vises dem, thi Retfærdigheden maa ske Fyldest, og de maa hjemfalde til evig Elendighed, da de er fængslede til det Væsen, som de har adlydt.«

Her ser vi altsaa Betingelsen, hvorpaa Barmhjertigheden kunde virke for Menneskenes faldne Sonner og Dotre. Naar kunde den træde i Kraft? Kunde den gore sig gældende, for Forsoningens Blod var blevet udgydt? Ja, Guds Søn havde frivilligt tilbudt sig at udfore denne Gerning og at lide og do for sine Soskende, for Mennesket sattes i Haven; derfor ansaa Gud det, som om Forsoningen virkelig var sket. Derfor kaldes han Lammet, der blev slagtet, saa at sige, før Verdens Grundvold lagdes, og af denne Aarsag kunde han have Barmhjertighed med Adam, Enoch, Noah, Abraham, Profeterne og Menneskenes Børn, saa længe Jorden staar, formedelst Forsoningen, der skulde finde Sted i Midten af Tiden.

Men det store Sporgsmaal, som vi ved denne Lejlighed skal tage under Overvejelse, er: Hvorledes kunde de faldne Mennesker blive delagtige i Velsignelserne, tilvejebragte ved denne Forsoning? Skulde de alle uden nogen som helst Betingelse blive forloste ved Kristi Blod? Skulde det ske ene og alene ved fri Naade uden nogen Medvirkning fra Skabningens Side? Eller var der fastsat visse Betingelser, paa hvilke Menneskene kunde nyde Gavn af Kristi forsonende Bold? Jeg vil besvare disse Sporgsmaal. Jesu Kristi Forsoning genloser

Menneskene ubetinget, saavidt Faldet angaar. Jeg ønsker, I skal forstaa dette tydeligt. Der udkræves ingen Tro, Omvendelse, Daab eller nogen som helst Handling fra Menneskets Side for at blive genløst fra Faldet eller fra de Synder, vore første Forældre begik. Ikke en eneste af os er skyldig, fordi Adam og Eva syndede. Spiste vi af den forbudne Frugt? Var vi i Haven ved hin Lejlighed og udstrakte vor Haand for at tage af Frugten og spise deraf? Hele denne og alle tidligere Generationer vil med een Mund svare: »Vi var der ikke.« Vi er ikke blevet fordømte for en Synd, vi ikke har begaaet. Kan vi omvende os fra noget, vi aldrig har gjort? Jeg benægter, at Menneskene kan omvende sig fra Adams Synd, thi de har aldrig taget Del i den. Vi udøvede ikke vor Handlefrihed den Gang; hvorfor da ikke blive genløst fra den uden Udøvelse af vor Handlefrihed? Hvorfor ikke blive genløst ved fri Naade alene uden Gerninger? Hvorfor opfordres til at omvende os, tro og døbes for Adams Synd? Det vilde være Daarskab. Jesu Kristi Forsoning vil genløse enhver Søn og Datter af Adam fra hans Dage af indtil Verdens Ende, saa vidt denne Synd angaar.

Derfor er alle Smaabørn genløste fra Faldet og er fuldkommen uskyldige og rene for Gud. Den oprindelige Synd tilregnes ikke dem. Hvorfor ikke? Paa Grund af Forsoningen. Forsoningen er lige saa omfattende som Adams Synd og dens Virkninger, og dersom disse strækker sig til de sildigste af Adams Slægter, vil ogsaa Forsoningen udstrække sig til alle hans Efterkommere og forløse dem fra Faldets Følger. Men man kunde spørge: »Hvis vi ved Forsoningen ubetinget skal genløses fra Adams Fald og dets Følger, skal vi da ikke bringes tilbage til den samme Tilstand, som Adam var i, før han overtraadte?« Jeg svarer: Jo. Hvad Tilstand var han i? Han var et udødeligt Væsen, og vi vil alle blive bragte tilbage til Udødelighed, enten vi saa er Hellige eller Syndere. Den Lov er blevet givet, at alle Mennesker skal opstaa til Udødelighed. Da vil I være, ligesom Adam var før Faldet.

FORAARSKONFERENCEN I AALBORG.

Konferencen aabnedes Lørdag Aften den 9. April. Grensforstander Holger Jorgensen afgav Rapport over Aalborg Gren. Konferencepræs. V. Gerlach gav Rapport over Frederikshavn, Hjorring og Bronderslev Gren, hvorefter Brodrene S. E. J. Sorensen, Lars Fredrickson og J. Jorgensen talte. En Sang blev sunget, og Missionspræsident Carl E. Peterson talte om sine Erindringer om Præs. Anthon H. Lund og C. C. A. Christensen.

Sondag Kl. 10 Form. blev der udfort et godt Søndagsskoleprogram af Bornene. Ved Modet Kl. 2 talte Brodrene Niels Andersen, Holger Jorgensen, Jens C. Olsen, L. Caspersen, V. Gerlach, Lars Fredrickson og J. Jorgensen. En Sang blev sunget, hvorefter Kirkens Generalautoriteter og folgende Brodre blev foreslaaet til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner, hvilke Forslag blev enstemmigt vedtaget: Som Præsident over Aalborg Konference John H. Jorgensen; som Konferencesekretær Valdemar Gerlach; som Grensforstander Holger Jorgensen med 2 Raadgivere, J. C. Olsen og L. Caspersen, og Grensforstander over henholdsvis Hjorring, Brønderslev og Frederikshavn N. Andersen, A. Kemper og M. Jacobsen; som Forstander for Sondagsskolen V. Gerlach med Konrad Klitgaard og Chr. Thranholm som Raadgivere, som Sekretær Karlo Klitgaard; som Præsident for Ungdomsforeningen J. C. Olsen med A. Vest og Thorvald Therkildsen som Raadgivere, som Sekretær Aage Jorgensen; som Præsidentinde for den kvindelige Ungdomsforening Marie Klitgaard med Agnes Gerlach og Ellen Hansen som Raadgivere, som Sekretær Agnes Petersen; som Præsidentinde i »Den kvindelige Hjælpeforening« Marie Gerlach med Maren Jorgensen og Johanne Petersen som Raadgivere, som Sekretær Ranghild Rasmussen. Missionspræsident Carl E. Peterson udtalte nogle smukke Tanker om »Sang«.

Modet Søndag Aften begyndte med Sang og Bon. Derefter

talte Br. A. Vest om Emnet: »Et eksemplarisk Liv«. En Sang blev sunget, hvorefter Missionspræs. Carl E. Peterson talte om Emnet: »Den nye Himmel og den nye Jord«. Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Mandag Aften afholdtes et Grensmode, som aabnedes med Sang og Bon. Missionspræsidenten talte om Søndagsskolens, Ungdomsforeningens og Søsterforeningens Ansvar og Opgave.

Som Slutning paa Konferencen afholdtes en festlig Sammenkomst Tirsdag Aften. *Petrea Olsen,*
Skriver.

FORAARSKONFERENCEN I KØBENHAVN.

Konferencen aabnedes Fredag Aften den 22. April Kl. 8 med en overmaade fin Koncert, givet af Københavns Grens store Sangkor under Ledelse af Hr. Oskar Petersen.

Lørdag Aften Kl. 8 fortsattes Konferencen. Til Stede var Missionspræsident Carl E. Peterson, Konferencepræsident J. I. Larsen, John H. Jorgensen, Præsident over Aalborg Konference. Missionærerne Joseph Monson, Orla Nielsen og Elis Tronier. Konferencepræs. J. I. Larsen aflagde Rapport over Kobenhavns Konference, Orla Nielsen over Helsingors Gren, Louis Hansen over Søndagsskolen, Jens Andersen og Karla Hansen henholdsvis over den mandlige og kvindelige Ungdomsforening og Kirsten Knudsen gav Rapport over den kvindelige Hjælpeforening. Brodrene John H. Jorgensen, Joseph Monson og Lars Fredrickson bar deres Vidnesbyrd. Konferencepræs. J. I. Larsen gjorde nogle Bemærkninger, og Modet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Sondagsskolen aabnedes Sondag Form. Kl. 10½ med et særdeles godt Program, udfort af Sondagsskolens Elever. Missionspræsidenten udtalte sin Glæde over det gode Arbejde, der var udfort, og Sondagsskolens store Mission.

Modet Kl. 2 Eftm. aabnedes med Sang og Bon, hvorefter

Missionspræsident Carl E. Peterson foreslog Kirkens Generalautoriteter og følgende Brodre til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner: Som Præs. for den danske Mission Carl E. Peterson, Missionssekretær Karla Hansen; som Præs. over Kobenhavns Konference J. I. Larsen; som Forstander for Bornholms Gren Karl Andersen; som Sangkorets Leder Oskar Petersen og ass. Vald. Jacobsen; som Organist Birtha Petersen; som Præsident for Sangkoret Jens P. Hansen med Carl Danneborg og Ingeborg Sorensen som Raadgivere, som Sekretær Carla Reichenbach, som Kasserer Fanny Hansen; som Forstander i Sondagsskolen Louis Hansen med Carl Danneborg og N. C. Mortensen som Raadgivere, som Sekretær og Kasserer Kaj Svenningsen; som Præsident for de unge Mænds Forening Jens Andersen med Eyvind Hansen og Andreas Johansen som Raadgivere, som Sekretær Julius Petersen; som Præsidentinde for de unge Kvinders Forening Mathilde Johansen med Karla Hansen og Oda Zabell som Raadgivere, som Sekretær Thyra Andersen og Kasserer Karla Hansen, og for den kvindelige Hjælpeforening Kirsten Knudsen som Præsidentinde med Sofie Kalmar og Kristine Tronier som Raadgivere, hvilke Forslag blev enstemmigt vedtaget. Br. Elis Tronier talte om Evangeliets Gengivelse til Jorden i vore Dage. Koret sang: »Vi glædes og frydes«. Br. Orla Nielsen talte om Mormonismens Mission. Til Slutning sang Koret: »O, min Fader, Du som troner«.

Modet Kl. 7 Eftm. aabnedes med, at Koret sang: »Fuld af Gerning er min Dag«. Bon ved Louis Hansen; Koret sang: »Stor Herren er og til hans Pris«. Br. Einar Kiær udviklede Emnet: »Menneskets Handlefrihed«. Br. Valdemar Jacobsen sang en Solo: »Guds Tugt«. Konferencepræs. J. I. Larsen talte om en personlig Gud, Tro, Omvendelse og Daab, samt at ingen kan blive frelst i Uvidenhed. Til Afveksling sang Br. Vald. Jacobsen: »Den store hvide Flok vi se«. Br. John H. Jørgensen, som var den sidste Taler, bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets evige Sandheder. Koret sang: »Til Herren horer

Jorden«. Som Slutningsnummer sang Koret: »O, hvor herlig«. Taksigelse af N. C. Mortensen.

Mandag Aften Kl. 7¹/₂ afholdtes Konferenceslutningsmødet. Efter Sang og Bøn talte Missionspræsidenten over følgende: Lærere og Lærerinders Uddannelse for deres Gerning. Han anbefalede, at en Uddannelsesklasse bliver organiseret i alle Konferencer i den danske Mission under Ledelse af en Lærer, som kender de rette Læremetoder; thi uden denne Kendskab er det umuligt at gøre Klassearbejdet belærende og interessant; i dette indbefattede han ogsaa alle Missionærer, ja enhver Funktionær, og mindede dem om, at Kundskab er Magt. Til Slutning blev Salmen: »Hav Tak for Profeten, Du sendte« sunget, og Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

GLEM DET.

Nu er det overstaaet. Det er forbi. Glem det!

Lad være med altid at gaa og ruge over det, tænke over det og ønske, at Du dog bare havde gjort det anderledes.

Glem det! Hvad der er gjort, er gjort; det er nede i Fortidens bundløse Afgrund. Lad det hvile! Se fremad, ikke tilbage! Tænk paa Dagen i Morgen, ikke paa Dagen i Gaar! Du kan gøre noget ud af i Morgen, men i Gaar kan ikke genkaldes. Gaarsdagen er saa livløs som en Mursten, saa haabløs og uforanderlig som Træ. Vend Dig bort fra den! »At glemme det, der er bagved, og naa frem til det, der er foran«, er den Maade, hvorpaa en af Jordens største Aander beskrev sin Virken. Thi det forbigangne er dødt; Fremtiden er Livet. Fra Fortiden kommer Fortvivlelsens, Besværingernes, Selvforagtelsens Mikrober, som gør Tanken sygelig, indtil Formaalets høje Stjerne er hyllet i mørke Skyer. Glem det, Søster! Du har syndet, men det er forbi. Se ikke tilbage paa det. Se fremad til den, der — skønt han er al Jordens Dommer — dog siger: »Gaa, synd ikke mere«.

Glem det, Broder! Du har bragt Taarer i Øjnene paa hende, der fodte Dig; men hun vil ikke mere tænke derpaa, dersom Du kun kommer tilbage; læg Dit Ansigt i hendes velsignede Skod og lad hendes Kærlighed indhylde Dig. Hende tilhorer den storste Glemsel — en dyb So, i hvilken hver eneste af Dine Fejl drukner.

Glem det, Broder! Tag hende tilbage i Dine Arme. Hvad er vel den Kærlighed værd, der ikke kan tilgive? Hvad er den Kærlighed, som ikke er mægtigere end Stolthed? Glem det! I Himlens Haver vil Du aldrig faa Anledning til at angre, at Du har tilgivet for meget.

Glem det, Soster! Jeg véd, at det maaske betyder et Stik i Hjertet og Ydmygelse, men stig op ad Hojsindets Trin til Du naar Stedet for den Kærlighed, der »bærer alt, tror alt, haaber alt, taaler alt — og aldrig svigter!«

Er Du forst oppe i Ædelmodets og Hojsindets rene Bjergluft, vil Du ikke beklage, at Du maatte vandre gennem Stolthedens ufarbare Dale.

Glem det, alle! Enhver ny Dag bringer nye Muligheder for alle Menneskenes Born. Hver eneste af de utallige Stjerner, der er strøet som Solv paa Nattens dybe Blaa, er en Haabets Stjerne.

Glem det! Se fremad! *Emerson.*

TANKESPROG.

Han ophører at strides om Gud, naar han har fundet Gud i sig selv; han sætter sin Lid til den rolige Styrke, der ikke er Selvets Styrke, og aabenbarer saaledes i sit daglige Liv det højeste Gode, som er det evige Liv.

Pligtens Vej er ikke saa jævn som en Jernbanestrækning, men den fører altid til Hvilens Station.

VIOLEN.

Dolg Dig ej længer,
Du bly Viol!
Smil med Dit Øje
mod Himlens Sol!

Aabn Dine Øjne!
— de er saa blaa —
i dem skal Solskin
og Sommer staa.

Bøj til mit Hjerte
Dit Hoved ind,
Solen lad kysse
Din bløde Kind!

Smil med Dit Øje,
le med Din Mund!
Und mig et Smil blot
— ét eneste kun!

Solskin i Hjerte,
Sol i Sind!
Nu drager Foraaret
til mig ind.

Anton Juulsen.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).